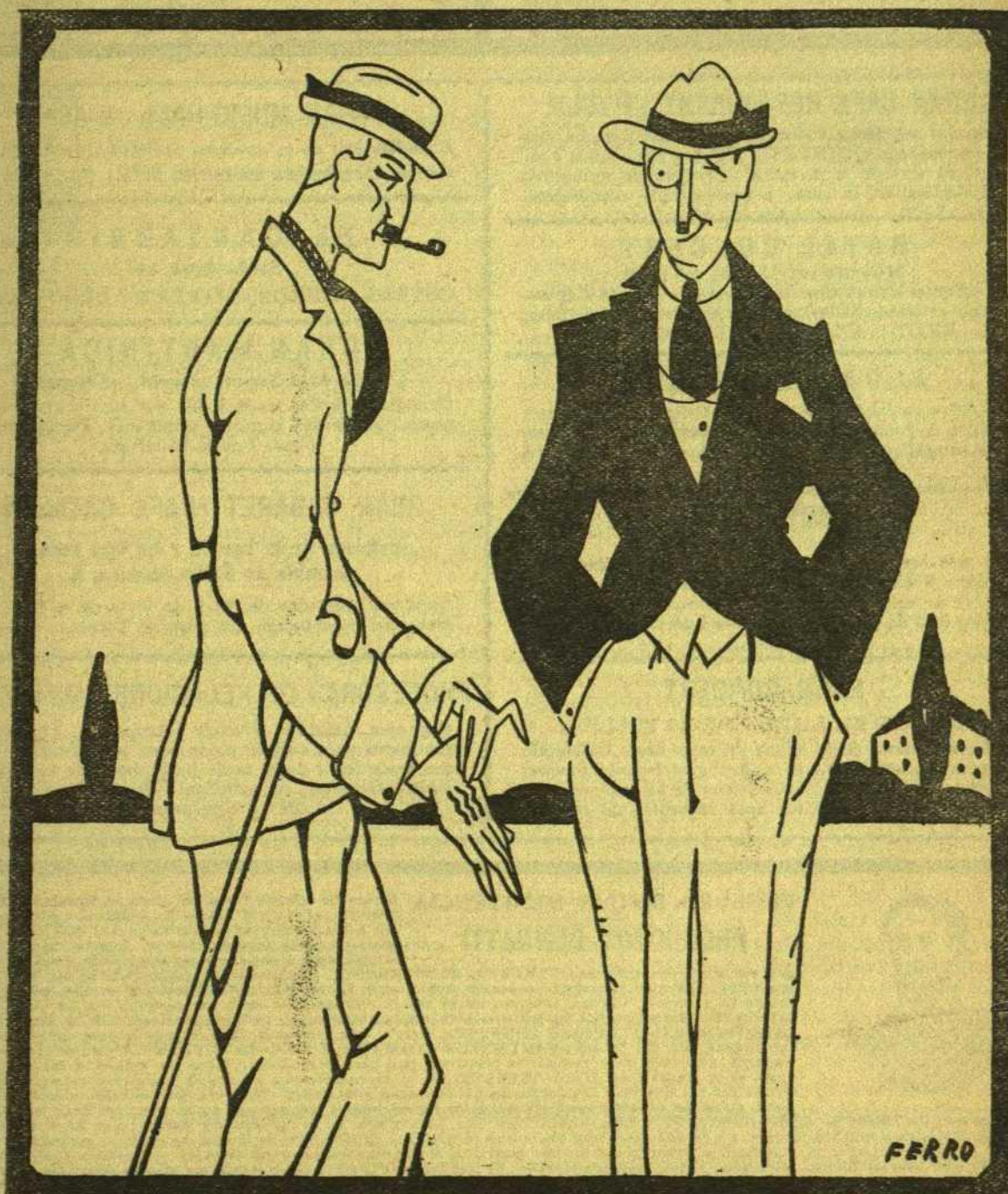
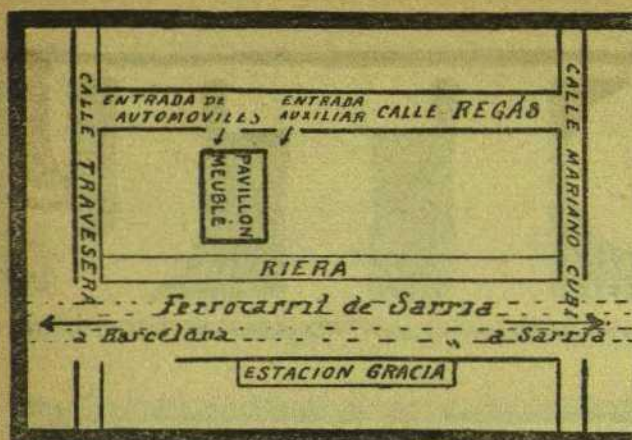

PAPITU

—Jo em caso per Nadal.
—Es lo corrent. Es lo que deu fer un home!

Pavillon Meuble

con todo el Confort moderno

Barcelona

Regas, 6

(junto estación de Gracia,
Entre Travesera y Mariano Cubi)

GRAN CAFÉ RESTAURANT «TIVOLI»

Grandes conciertos todos los días, tarde y noche, por el renombrado **QUINTETO VILA**. - Económico y esmerado servicio a la carta. - Servicio de automóviles especial de la casa, a precios muy económicos.

ROYAL CONCERT

MARQUÉS DEL DUERO, 106 i 108

Programes extraordinaris i variats. - Debuts d'aplaudits artistes, ballarines, cançonetistes, cupletistes.

EXITS! EXITS! EXITS CADA DIA!

ALCAZAR ESPAÑOL

El palau de les varietés del carrer de la Unió, el més selecte i el més concorregut. - Cada dia gran èxit de les simpàtiques cantatrius **NITA CORA** i **MARIA GAMITO**

MONTE CARLO

COMTE DE L'ASSALT, NÚM. 26

El més luxos i el més concorregut. - Continuament debuts d'artistes de cartell. - Riquesa, bon gust i bones dones. - Consumacions de les millors marques. Gran èxit de la parella de balls internacionals **NEL-KOSKA**

EDEN CONCERT

TEMPLE DE L'ART I DE LA BELLESA

Lloc de reunió de lo millor de cada casa. Calefacció central garantida. Riquesa, bon gust i bones formes. Artistes de cartell. Consumacions de les millors marques i restaurant de nit amb orquestra de tzigans.

GRAN MUSIC-HALL «L'AS»

Grandiós èxit de la «troupe» **MORITAS-MANZANO** i de la cançonetista excèntrica **MARI PALMERITA**

EL CANTABRIC

SANTA ANNA, 11

OSTRES - PEIXOS - MARISCOS - DEGUSTACIO

GRAN MARTINICA

CARRER ABAT SAMPONT (davant l'«Espanyol»)

Grandiosos balls, tarda i nit, per una orquestra de punta. Servit per xamosos cambreres. Paradís de la gresca i de la ballaruga.

GRAN CABARET «CAFÉ CATALAN»

Collissen de la barrilla i del bon humor
Rambla de Santa Mònica, 6

Cada dia, ball des de les 6 de la tarda a les 4 del matí, pel «jazz-band» del popular **Torres**.

PROFESORAS DE RELACIONES MUNDANAS

elegantes, amables, jóvenes y hermosas. Profesoras especiales para caballeros de edad y forasteros. Clases desde las 4 de la tarde hasta las 3 de la madrugada.—Hospital, 19, principal.—Precio de la lección, de 15 a 75 pesetas.

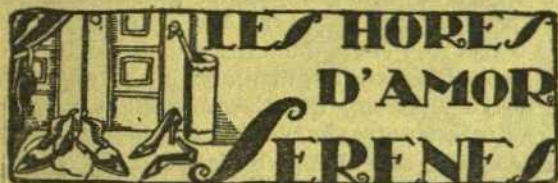

VENEREO, SIFILIS, IMPOTENCIA PRODUCTOS DONNATTI

por sus virtudes curativas: **VENEREO**. BLENORRAGIA. Rapidísima curación radical, sin sondas ni molestias, pudiendo hacerse la curación uno mismo. La irritación, frecuencia de orinar, escozor, es trocheos uretrales, cistitis, catarros de la vejiga, desaparecen como por encanto con los **CONFETTI DONNATTI**; 5 ptas. caja.—La molesta gota militar desaparece instantáneamente con la maravillosa **INYECCION DEL PROFESOR DONNATTI**, siendo esta inyección la única que la cura definitivamente. Ulceras, etc. Un frasco de **INYECCION DONNATTI**, 6 ptas.—La **SIFILIS**: El único preparado racional, científico y de resultados positivos, que hace desaparecer todas las señales a las primeras dosis, es el maravilloso **ROOB DONNATTI**. Es el depurativo por excelencia; cura radicalmente la **SIFILIS** sin las terribles consecuencias de los otros preparados. Regenera completamente la sangre infecta. Cura las adenitis glandulares, dolor de los huesos, erupciones en la piel, pérdidas seminales, etc. **Un frasco de ROOB DONNATTI**, 6 ptas.—**IMPOTENCIA**: Esta plaga de la generación actual, que hace envejecer antes de hora a muchos jóvenes, ha dejado de existir desde que el profesor **DONNATTI**, de Roma, ha dado a conocer su colosal **ELIXIR**. Devuelve la juventud, el vigor y las fuerzas perdidas, sin causar los estragos de otros preparados similares. Es, al mismo tiempo, tónico, estomacal y gran reconstituyente. **El ELIXIR DONNATTI** hace sentir sus efectos desde las primeras dosis. **Un frasco de ELIXIR DONNATTI**, 7 ptas.—**DEPOSITO CENTRAL**: Boquería, 47, Barcelona, donde contestarán gratuitamente y con reserva cuantas consultas se hagan verbalmente y por escrito. **Venta en Madrid**: Farmacia Gayoso, Arenal, 2. **En Bilbao**: Barandiarán y C. **En Sevilla**: José María Galán, farmacia. **En Melilla**: Farmacia Bernardi, calle Alfonso XII.

Nunca la célebre frase del gran conquistador César Augusto, «Veni, vidi, vici», ha podido aplicarse mejor que a los renombrados medicamentos **DONNATTI**, los cuales, apenas introducidos en España, han tomado la delantera a sus similares nacionales y extranjeros.

Radacció i Administració:
Carrer de Barbarà, 15
PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
 Espanya, trimestre. Ptes. 3'—
 Estranger 4'00
Pagament a la bestreta
 Dels treballs publicats en són responsables
 sos autors. — No es retornen els originals.

IU que a Gènova es parlarà dels *estrets*.

Jo trobo que això és envair el terreny del PAPITU. Els *estrets* de la classe de callats, com de la classe de xafarders, ens pertanyen de fet i de fet-i-fet, o sia de dret.

Parlar dels *estrets* en una Conferència que ha sigut convocada per arreglar les coses serioses i transcendents, és perdre el temps llastimosament. La diplomàcia té ja el seu camí assenyalat, i no hi ha dret a què els Estats paguin la despesa fora de casa als governants i diplomàtics, per a que s'entretinguin en discutir una futesa tan ximple com això dels *estrets*, que no tenen res que veure amb la pau europea ni amb l'equilibri internacional, puix si alguna pau o equilibri poden arribar a pertorbar els *estrets*, serà la pau o equilibri familiars, de resultes d'alguna víctima amorosa que la seva estreïdor hagi produït.

Un *estret* ja té importància segons com us el mireu; ja n'és de gros un *estret*, si voleu; però, per important i gros que sigui, vaja!, em sembla que no val la pena de què en Txitxerín i en Lloyd George se n'ocupin; hi ha altres coses més grosses i més importants de què tractar.

Diuen que Anglaterra voldria tots els *estrets* per ella. Ca! No ho crec! Però confesso que, si això és veritat, no li veig la punta. No entenc per què un Imperi que té tants vaixells i tantes colònies, i tantes mines i tant de tot, es pot arribar a preocupar d'aquesta ximpleria d'acaparar *estrets*, com si fossin cap-i-cues o segells de correu. Ja sé que el col·leccionisme té extravagàncies insospitades—em consta que hi ha un senyor que col·lecciona prospectes d'enfermetats secretes; aquell paperam que es troba enganxat pels orinadors i que diu tot aquell tinglado de *impotencia*, *debilitat genital*, etc.;—sé que el col·leccionista arriba a extrems inversemblants; però, què voleu que us digui? Sempre he tingut a l'Anglaterra per una nació seriosa i formal, i si fos certa la seva dèria pels *estrets*, em cauria dels... d'aixonses—i dispensin l'expressió.—

Que nosaltres, els espanyols, volguéssim arambar amb els *estrets* de tot el món, ja em sem-

blaria més bé. Un país de castissos i de *toreros* com nosaltres—que ho som tots, encara que no vulguin els de Manresa i altres poblacions catalanes,—un país de «pesses» i de «tunelas», com aquest d'Espanya, pot sentir una certa afició, per llei d'afinitat, amb els *estrets* internacionals. Si diner fa diner, pot dir-se que *estrets* fan *estrets*. *Estrets* que ja som nosaltres—*estrets* i *callats*, o, si no, que es vegi com aguantem totes les tonterietes;—*estrets* que ja som nosaltres, dic, i *estrets* els forasters que ho siguin, la correspondència s'engendra fàcilment. Espanya sí que pot i deu reclamar per ella tots els *estrets*; però a l'Anglaterra no que no li estaria bé. A cada qual lo seu. Als anglesos, els vaixells; als espanyols, els *estrets*.

Sembla que hi ha polític estranger que ha tingut la barra d'afirmar que Espanya—tant que presum de *chula*—sols té un *estret*: el tan anomenat *estret de Gibraltar*. Això és una filsa com qualsevol altra. Precisament ens toquen un punt: Andalusia, on els *estrets* hi són a centenars i a milers. Es parla molt de l'*estret de Gibraltar*, que no coneix gairebé ningú, i en canvi no es parla del *Cojo de Màlaga*, que es canta per *sandanguillos* amb més braó que ningú. I d'*estrets* com el *Cojo de Màlaga*, per terres andaluses n'hi ha un femer.

Però, què vol dir? Si fins aquí mateix, a Barcelona, n'hi ha a dotzenes! Heu anat mai cap diumenge a «La Bohèmia»? Doncs si hi heu anat ja haureu vist que dels dos o tres cents adroguers que hi van a ballar, més de les tres quartes parts són *estrets* com una mala cosa. Aquí, el que no hi ha són *estretes*; però *estrets*!... Ai, Mare de Déu! I doncs, com s'ho farien els sabaters de Mallorca i els de Sitges, que fabriquen a milions les sabates de xarol i xarolina, amb cameta de gamusa de color, si no fossin els *estrets* que les porten per fer patir a les nenes i enlluernar-les?

Els *estrets*, que es desenganyin els senyors de Gènova, que es desenganyi en Barthou i en Rathenau, i en Lloyd George i tota la patuleia, els *estrets* són, de dret i de fet, nostres i ben nostres. Són d'Espanya, i no és necessitat enunciar el *monroisme* dels *estrets* pels espanyols, perquè està ja a la consciència de tothom. Si ens treuen els *estrets*, ja no ens quedarà cap més patrimoni; i nosaltres, el país dels castissos i dels «pesses», que ens vinclem quan anem pel carrer i sabem marcar un xotis i *bebemos manzanilla*—que no vol dir camamilla;—nosaltres, els ultra-estrets, volem reivindicar aquí l'afinitat natural de tots els estrets del món, que, entre parèntesis, dubtem que n'hi hagi gaires, perquè n'hi havia un a

Suez, però es veu que no era prou valent i un dia el van obrir en canal.

Altrament, jo dic, trobo que a Gènova és una ximpleria parlar de tot això, que està molt bé que en parlem a les planes de PAPITU.

«HOME ROIG I GOS PELUT...»

QUAN pels altres pobles de la rodalia es parlava d'elles, no era pas amb els seus noms de Pepeta, Rosa o Angeleta, que les assenyaven, ni tampoc amb els dels seus marits, o de llurs hisendes. Res de la de càn Riera, ni la Rovira, ni de lo de consuetud.

Les coneixien i nomenaven amb un mot lleig, depressiu, i que per més vergonya se'ls aplicava en comú. Eren les Xorques.

Com si elles hi tinguessin cap mena de culpa en no tenir descendència! Dones honestes i recatades, eren incapaces d'atribuir a llurs respectius marits la manca de canaris d'alcova que alegressin la casa; el certus és que elles sempre hi feren el que pogueren per a aconseguir-la, prestant-se a tots els experiments i a tota mena de cultius.

Elles, i nosaltres som de la mateixa opinió, creien que l'intensiu hauria donat bons resultats; però, desgraciadament, els seus marits opinaven de manera diferent i el feien alternat, i tant!...

Les deixaven en repòs, no ja dies, sinó setmanes, i àdhuc mesos.

Com és natural, camps tan mal regats no fructificaven, i menys si, com tot fa pensar, la llavor era dolenta.

Per aquells temps s'establí en l'ermita de Sant Roc un sant baró, que ràpidament edificà a tots els devots de l'encontrada. Tenia uns ulls negres

i ensorrats que s'amagaven sota unes celles que semblaven dues pells de conill; el nas era gros i li penjava una mica; sota d'ell creixia un gran bigoti, que amb prou feines tapava uns llavis endesos i sensuals, darrera els quals me-

naçaven unes dents blanques i esmolades; sobre el pit li queia una barbassa de patriarca i tenia les orelles separades del cap i acabades en punxa.

Els qui acaben de llegir aquestes ratlles, fidel retrat del P. Maties, creuran que es tracta d'un sàtir.

Ah, fragilitat dels judicis humans! Penseu que la barba era grisa, quasi blanca; que sobre el negre pregon de ses nines queien les parpelles, amagant-les com el fullam a les humils violes;

que sa color era trencada com la de les Mimones —senyal d'austeritat,—i que sempre anava amb la testa acotada, mirant a terra com els porcs.

Com els porcs! Aquesta fou sa definició, sublim exemple d'humiliació cristiana.

Un dia ell ho digué:

—Jo sóc un porc.

Però Déu enlaira a qui es rebaixa, i ben aviat un seguit de prodigis que per mediació de Sant Roc i el seu gos tingueren lloc a l'ermita, portaren a ella una envejable clientela de fidels.

I amb els devots augmentaren els prodigis. Res té, doncs, d'estrany que l'alcaldesa, la metgessa, la del mas Rauric, la cafetera i la del senyor Roses, és a dir, tota la colla de les Xorques, perduda l'esperança en sos esforços i en els de llurs homes, acudissin als de Sant Roc, i no diem als del gos perquè podria semblar irreverent. La gent treu conseqüències a tot, i qualsevol ubriac diria:

—El gos llepava la llaga a Sant Roc; aquesta dona demana un favor al gos; aquesta dona vol que el gos...

Res: ja he dit que no vull embolicar-me. Quèdem, doncs, que acudiren a Sant Roc, i prou. Com que hi anaren amb esperança i amb fe, el Sant els féu la caritat de complaure-les.

Prenyada la del batlle; de dos mesos la metgessa; de tres la del mas, que matinejà, i amb símptomes les dues altres, es dissolgué la colla de les Xorques, per cedir son lloc a la colla dels bombos, que foren l'urc del poble.

Però alguna n'hi devien fer al Sant, ja que aquest prengué revenja.

Pareix la primera: un xicot roig.

Pareix la segona: una mossa roja.

Ve la del batlle: besonada de rojos de mal pèl i més pigats que el diable.

I les altres dues igual, i les demés dones del poble lo mateix...

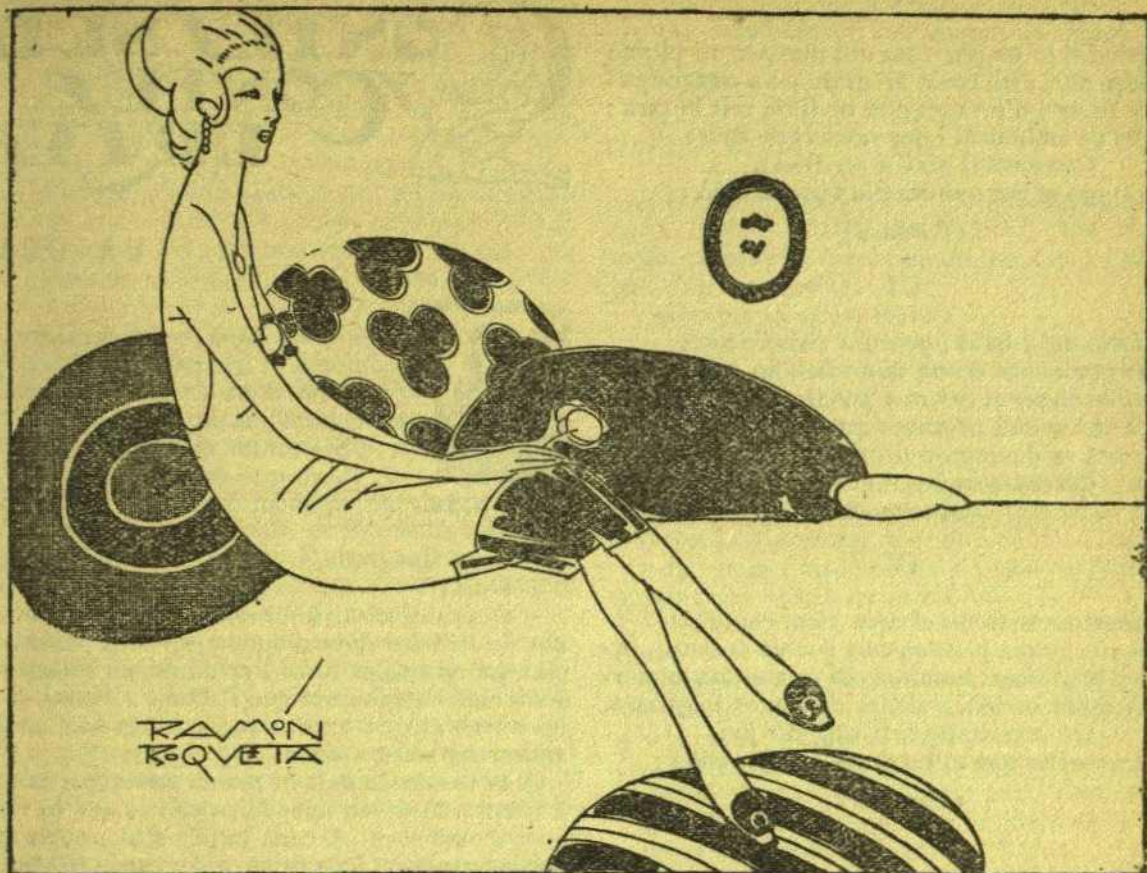
No naixia un noi bru, ni una mossa rossa. Tots, tots amb pèl de panotxa.

Lo dolent és que no hi cabia el parlar mal de ningú; no hi entraven les sospites. A Cornollarga no es coneixia un roig, exceptuant els nou nats. Era, indubtablement, un miracle de Sant Roc. La devoció femenina envers el protector augmentà; i, bony!, el que són les coses: com més devotes, més rojos.

Un dia el P. Maties anà a visitar a l'Annetta del mas Pallers, que estava febrosa després de parir un roig petit, i quan sa estava, arribà el marit. Fou tanta la precipitació del sant home per anar a rebre'l, que rodolà escala avall i es trencà una cama.

El portaren a l'hospital i allí romangué fins que

—Ai, ai! Per què diu la mamà que ha després la minyona perquè la va sorprendre que s'estava ficant al llit? I no sé per què ha després al cotxer!

l'ossada s'enganyà. Després de fer tintines uns quants dies pels corredors, sortí al carrer, i aleshores els veïns, astorats, veieren un nou miracle. Ja hi havia un nou roig al poble. Mossèn Maties, durant sa estada en la santa casa, havia canviat de pèl. Sa barba grisa, comparable amb la del cèlebre pirata.

Malastrugament, arreu del món hi ha ànimes dolentes. Una de les tals era la que niava en el cos d'un geperut, el qual, al veure baixar pel carrer al nou roig, cridà al cafeter, qui amoixava el pèl encès del fill de la cafetera:

—Baldomer! Baldomer!

—Què?

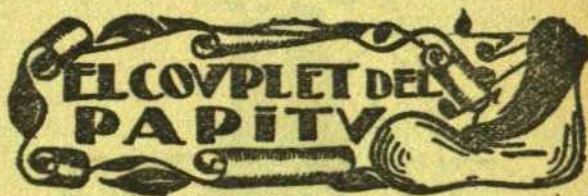
—Vina!... Mira!

—Què?

—El frare s'ha tornat roig.

I després, molt seriós, afegí:

—«Home roig i gos pelut, primer mort que conegut.»

PER TU PLORA

Temps de sardina, dic, de sardana

LLETRA DE A. S. M.

I

Ahir el meu xicot em deia amb melangia que el seu germà petit li plora ja fa dies. Diu que res el distreu, que va amb el cap baix i llagrimós se'l veu aclaparat de pena. [sempre. Però lo més xocant de tot és que a mi em diu el meu xicot:]

Tornada:

—El meu germà petit per tu plora, per tu plora, el meu germà petit per tu plora dia i nit.

II

Comprendre jo no puc com diu que per mi plora ;
qui sap que deu tenir el gran poca-vergonya !
Potser fa més d'un mes que no li he vist la cara ;
diu que va embolicat i que no surt de casa.

Constant-li així a en Bieló,
no sé per què em diu sempre això :

(Tornada)

III

No ploris més, bufó ; procura eixorivir-te ;
veuràs que amics serem quan ben bo i sa tu esti-
Jo t'aconsolaré, et treuré a pendre l'aire, [guis.
si tu a mi també procures gust donar-me.

I ja llavors no li caldrà
que em torni a dî el teu germà :

(Tornada)

IV

Somniant aquesta nit el meu xicot contava
que el seu germà petit en cert lloc va ficarse. [ne
Un lloc brut, fosc, humit, i allí és a on va agafar-
aquest dolor maleït, causant de tantes llàgrimes.

Un cop despert, li vaig dir jo :

—Per què m'ho deies, doncs, allò ? :

(Tornada)

—Què et va demanar en Rafel?
—La mà...
—El desvergonyit...

LA DONA

QUÈ és una dona?—va demanar en
Ramonet al seu pare.

—Una dona és la teva mare, la
teva germana, la Mercè...

—Sí—va dir el nano,—això ja ho
sé. Però, què és?

Va pensar un moment son pare i li va pre-
guntar :

—Saps Geografia ?

—Un xic.

—Doncs escolta. Una dona ve a ser com una
illa de delícies dins d'aquest món de fàstic. Es
clar que vista per fora. Per dintre no se sap res.
Està més inexplorada que l'*Africa Central*, la de
les selves verges, encara que a voltes hagi perdut
aquest renomemat reclam.

A la banda de dalt hi té una *selva*, per la qual
a voltes s'hi veuen unes feres petites que hi viuen
com a casa seva. A cada banda s'hi troben dues
petites grutes, a les portes de les quals hi pengen
una mena de candaus que no se sap per a què
serveixen. Entre aquestes grutes hi ha dos petits
llacs, a voltes blaus d'aigües manses, i a voltes
negres d'aigües turbulentes, en els quals llacs
s'hi ofega molta gent. Una mica més cap l'*Equa-
dor*, s'hi troba un turó amb dues petites grutes si-
mètriques que s'internen, i que per regla general
no s'exploren mai. No és elegant, fill meu ! Més
avall hi ha una cinquena gruta. Aquesta és més
gran, amb petites *estalactites* blanques i blanques
estalacmites que l'adornen voltant-la. Aquest lloc
és repetides voltes explorat i es gasta molta llen-
gua per a descobrir les seves bel·leses. S'hi fan
veritables expedicions, per ésser un lloc deliciós
malgrat la humitat. Des d'aquí el terreny, que
era estret i accidentat, després de passar per un
istme de suaus ondulacions s'eixampla ràpida-
ment en una esplèndida explanada, en la qual
s'enfilen, signant el blau del cel, dos turons de
pendents suaus i sense vegetació de cap mena.
A voltes a les altes puntes s'hi troben quatre ar-
brets que ombregen el lloc. A una i altra banda
d'aquesta primera plana hi ha dos *caps*, que ter-
minen amb cinc més, i d'on l'arranc s'assenyala
per una *espessor* que creix amb la humitat, sens
cap dubte. A la *conca septentrional* dels dos tu-
rons hi ha una segona i magnífica plana que es
bombeja suaument, i en la que el centre geogrà-
fic s'ha perpetuat amb un pou petit i bonic.

La plana es bifurca i al centre s'hi nota un al-
tre turonet ple de vegetació exuberant, que s'es-

tén per la plana força endintre i entre la qual s'hi veuen ramats que pasturen dolçament, i moltes voltes se sent el suau murmur del flubiol d'algun pastor que es distreu tocant, barrejat amb el *donc donc* de les esquelles. Es el lloc més formós de tot el país, per la seva temperatura i per l'esplèndida vegetació, que el fa encisador i el perfuma d'una flaire agradable que adorm. Per venir aquí sí que se'n fan d'excursions! Hi ha una cova de coral que s'interna i que és explorada àdhuc pels habitants del lloc amb veritable delícia. Vénen gents de l'altra banda de la terra per a veure-la, i molts no hi poden entrar perquè es necessita el permís de l'amo, i l'amo diu a voltes que *nones*.

De la indicada bifurcació es produeix una *vall* per la qual corre intermitentment un *riu* que baixa amb gran fúria, acompanyat de vegades per trons que fan fredat.

El terreny és suau i va aprimant-se fins acabar en una porció accidentada, de formació volcànica, dins la qual a voltes s'hi fan petits turonets que una pluja de *saltrats* fa desaparèixer ràpidament i que amb el temps es refan.

Aquest és el terreny. La temperatura és benigna a totes les latituds. Al centre, per la regió del turonet que t'he dit, la calor es fa a voltes irresistible de tal manera, que ramats i estadants se'n van a estiuejar a l'altra banda, on es frueix d'una frescor agradable i seguida. Als llacs dels quals t'he parlat, es desborden i produeixen unes petites pluges... A voltes un terrible terratrèmol fa trontollar tota la illa, coincidint amb un excés de temperatura a la zona del turonet central, i que porta uns dolls de lava que fan perillosa l'estada en aquestes illes.

Per això, fill meu, perquè t'estimo, et dic que mentre puguis en fugis d'aquestes terres temptadores. Tenen un terratrèmol perillosíssim. Al *tanto, doncs, vailet, i no siguis golfo*.

PETITA CONVERSA

HIR m'estava a la porta de l'escala de casa llegint el diari, quan al poc rato dues dones s'aturen al meu davant i, després de saludar-se, varen començar una petita conversa, de la qual em vaig enterar, per la tafaneria que tots tenim de poguer escoltar lo que un altre diu. Aquí va el *relato*:

—Hola! Què tal?

—Bé; i vostè?

—Miri: anem passant.

—I el seu marit?

—Bo per ara; treballant. I el de vostè?

—Ai, filla! Miri: l'he tingut sis mesos sense feina!

—Caram!

—Sí, sí: tal com li ho dic! I fa tres • quatre dies que va ficar-se al llit.

—Ja és desgràcia! I què té?

—Oh, no és res, però! Un refredat molt fort; però, gràcies a Déu, ja té feina. Ara ving de veure un senyor, que m'ha dit que quan s'aixequi pot anar a treballar.

—De què fa el seu marit?

—Es viatjant, i ara entra en una casa que ja en tenen un; però l'amo m'ha dit que, com que vol engrandir el negoci, un cop estigui al corrent dels articles de la casa i hagin passat uns quants mesos, tal vegada en lloc d'un en farà sortir dos, i, com vostè pot comprendre, essent de viatge, li quedarà el sou net, una boca menys a menjar i lo que pugui fer-se.

—Sí, dona; no tot han d'ésser calamitats! I gràcies que vostès no tenen fills!

—Es clar; però vostè sap lo endarrerits que estem?

—*Bueno*, tant de gust en veure-la. Records al seu marit i que es millori! Ah! I cregui'm, no s'hi amoïni; no sigui tonta!

—Sí, naturalment que ja estic més tranquil·la, i, sobretot, satisfeta. Ara ja me l'han col·locat! Tan sols em resta esperar uns quants mesos, per a veure si en surt un o en surten dos.

—No sé per què en Rafel m'ha dit allò de què cada any que passa em torno més criatura, perquè retorno a la lactància.

DE DÍA: FRENTE AL LICEO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 10 DEL
PASADIZO DE GRACIA

EDICIÓN DE BARCELONA
ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

LO TENEMOS EN ENFARMEN
TENEMOS PINXO PARA ATENDER LAS
RECLAMACIONES

Año I

DIRECTOR BUENDIA Y GASSOL

Núm. C 241

«EL DIA BÉTICO» EN GENOVA

BUENDIA EN LA CONFERENCIA

(MARCA REGISTRADA)

Ustedes, por un casual, ¿no conocen a Tchicherin? ¿No? Pues es un tío que todos ruedan a su alrededor. Un tío vivo, vaya. Aquí, es la pieza. Los 1,649 periodistas que aquí hacemos el mec, no le dejamos de pecho para ser si nos dice algo. Ayer, de buena mañana, yo lo encontré en un pasillo que venía de casa Felipe.

—¡Oiga, ilustre moscovita!—le hice.
—Aguarde—me contestó,—que voy al cuarto a tirarme una americana.

—¿Una americana? Yo pensaba que había venido con una rusa...

—No ve que voy en mangas de camisa y quedo enconstiparme?

Yo, haciendo ojo vivo, me encolomé en su cuarto, como aquel que bada.

—Usted—le hice,—sería el más indicado para pintar rayas en el cimborio de la catedral.

—¿Por qué?

—Porque ¡como es personaje que raya a gran altura!

—¡Ja, ja!—hizo él en ruso.—Yo también se hacer chistes. Fíjese. ¿Ve aquella raspa que pasa por el arroyo? Pues va por "a-cera..."

—No calgo...

—Va por la cera que para limpiarme las botas necesito. Es una cera muy especial y muy católica...

—¿Eh?

—Sí. Es cera de bota... Y el dueño de esta raspa lleva nombre de mujer.

—¿El fondista?

—Sí. Porque es l'a-mo d'esta... Y esa misma raspa, cuando se ha ido era italiana y ahora, que viene, es austriaca.

—¿Por qué?

—Porque ¡viene-ese!

—¡Carai, Tchicherin! Usted haría forrolia haciendo chistes...

—¿No ve usted que Rusia es el país del Asrakán? Fíjese: es una tienda de juguetes ¿en qué se diferencia de un trasatlántico? Pues no que en la tienda hay pa los chicos, y en el Asrakán hay pa los grandes...

—No había atinado...

—Pues usted se parece al papel de estraza.

—¿Yo? ¿En qué?—hice.

—En que se's atinado! ¿Y sabe por qué los apotecarios, a pesar de ir abrigados, se encostipan en un tres y no nada?

—¿Yo qué sé!—dije esverado.

—Pues en que, a pesar de tener cá pote... tienen cá torro!

—Aquí la raspa tocó la campanita de la habitación.

—¿Ve usted, Buendía?—me hizo el ruso.

—Esta se parece a los alimentos.

—¿En qué, carai?

—En que antes de entrar dentro tocan la campanilla...

Bueno; por este taranán siguió la conversación por tres horitas.

—Oye—le dije a la fórmula.—Envía un cric-to, café y té...

—¿Va usted a desayunarse?—le dije viendo venir una gorra.

—No. Voy a afeitarme. ¡He pedido un cric-to que afeite! Esta raspa se parece a una pulmonía... Fíjese, ¡con la facilidad que se afeita!

Salí con una cabeza como tres cuartanas. Ya te digo yo, Magín, que el ruso me ha dado en bitza. ¡Yo que creía ser el trunfo!

—Y de la situación, ¿qué?

Aquí el hombre se puso serio como una mala cosa.

—En Rusia faltan muchos postes, que es lo más indicado para sostener el-cambre. Los hombres están sin medios y las mujeres sin medias. Aunque nosotros gastamos un gava-

dal y parece que nuestra delegación derrocha...

—¿De Rocha? Lo conozco.

—¿Lo cierto es que esto lo hacemos para despistar. Nos encontramos como las bailarinas del Principal... Sin una malla. Debemos un pedo de millones que asusta. Somos víctimas del deber...

—Como los bomberos...

—¿Y qué me dice usted de la Polonia?

—¿La Apolonia? Tenía una flavia que se decía así, pero partimos peras.

—No desbarre. La Polonia nos resulta una cuña...

—¿Hable bien, carai!

Me fui porque el señor Miró me llamaba a grandes gritos...

—¿Sabes?—me hizo.—¡Graupera ha comprado La Publicidad!

—¿Caramba! ¿Y cuánto ha dado por ella?

—Diez céntimos. ¡Tú dirás!

—¿Está visto que todo Dios tiene que hacerme la rebanada! ¡Ah! No he recibido fondos, ¿eh? Si hago la pía pía, se debe a unas liras que le enmatllé a una meuca que se enamoró de mi palmito. Bueno; esto de palmito es un decir. Bien bien es palmo y medio.

BUENDIA Y GASSOL

CONSULTAS DOMESTICAS

SECCION CULINARIA

LENGUA A LA FRANCESA

Se coge una buena lengua (que hay muy pocas) y se la saca la piel, o sea al contrario de lo que hacen muchos, que le sacan la piel a uno.

Se la pone en una cacerola cuyo culo no esté horadado, con manteca de vaca (la de buey no sirve), y cuando empieza a tomar color (siempre empieza a tomar por abajo) se le echa caldo para que se ablande. (Si continúa dura, debe menearse para que se ponga tierna.) Se sazona (no Sassone, ¿eh?) con sal y pimienta y se deja que haga xup xup durante 15 o 16 horas.

Se le añade un grapado de dientes (los empastados no sirven) de ajo, que no esté fregado. (Los que lo friegan no sirven para el caso.) Cuando se ha introducido toda la cabeza, dejando la piel fuera, se hace una picada, pero con moderación, pues el abuso de la picada hace malbién el organismo.

Se puede añadir María-Luiza, que da gusto a la lengua, y se remena, para que no se coja al culo de la cacerola. La lengua pegada allí no haría tropa.

Sírvase con moderación y sin meter la mano en el plato. Meterla, en un plato de lengua, es ser muy ansioso.

LA MANDANGA DEL DESVALIDO

Con este nombre, y bajo los auspicios de la benemérita entidad «El Recuerdo del Porvenir», se ha constituido en el Ninot una sociedad que tiene por objeto el dar a los sudados de ambos sexos, la expansión y barrilla a que tienen derecho.

Todo miembro de la sociedad debe gozar de la vida, tanto si tiene pafias como si no.

El miembro que no goza, se vuelve mustio y pansido.

Por ello la benéfica institución de la «Mandanga del Desvalido» procurará dar a los pobres, sobre todo a las mujeres, todo lo que reclamen. Dar a las mujeres ha de ser nuestro ideal.

La «Mandanga» cuenta ya con las siguientes valiosas adhesiones:

Casa la Mamá; Rosita y Compañía; «La Precación», fábrica de gomas; Peña de Viejos Bien del Círculo del Liceo; Asociación de Viajantes; «The Manco and Co»; «Sociedad de productos químicos» (permanganato, eresota, sándalo, etc.); Antigua Maison Brígida; «Pavillón Meublé», etc., etc.

Componen la Comisión organizadora las bellas damas, señoras Morros de Figa, Sota de Bastos, Bas de Cámara, Malats de Palá, Bonet de Canonje, Cunill de Guix, Mier de Cilla, Bassa de Pagés, Karr de Menta y muchas otras que no nos vienen ahora a la memoria. Lamentamos mucho que no nos vengan.

ESTABLECIMIENTO MODELO

Restaurant «EL PILORO»

Se sirve a la carta y al telegrama.

Se sirven cubiertos y descubiertos.

Los vinos finos se pagan aparte. El común es gratuito.

Se ruega cuidado con los vasos. De la rotura de un vaso ha muerto mucha gente.

El cliente paga siempre los platos rotos.

Se ruega devolver los palillos después de usados.

Se pagará entera la comida aun que luego se devuelva.

Se suplica no llevarse las cucharas ni los tenedores. Los cuchillos, tanto da, pues es cosa que no corta ni pincha.

La cocinera, aunque algo tonta, hace siempre la lista.

Esta comprende los siguientes platos:

«Ore d'ouevres, Eugenio d'Ore y Ore Ramos.

Sopa de pan de Ero. Sopa Panatas. Macarrones a la Barbará. Letras a la vista.

Carne de olla. Bacalao a la Hojadelata.

Esto... fado y esto tango. Calabazas «tete de Conseiller municipal». Habas. Pex de tortillas. Tortilla a la francesa. Huevos con nabe y en varias combinaciones.

Pollo aristocrático. Capón corriente. Lengua al natural.

Helado Adverso.

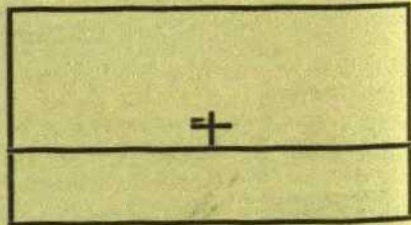
Perras a discreción. Manzana de Eva.

Los camareros son muy comunicativos.

También hay reservados.

La cajera, que se dice Rosario, es la que liquida las cuentas.

Las cuentas de Rosario son muy económicas.

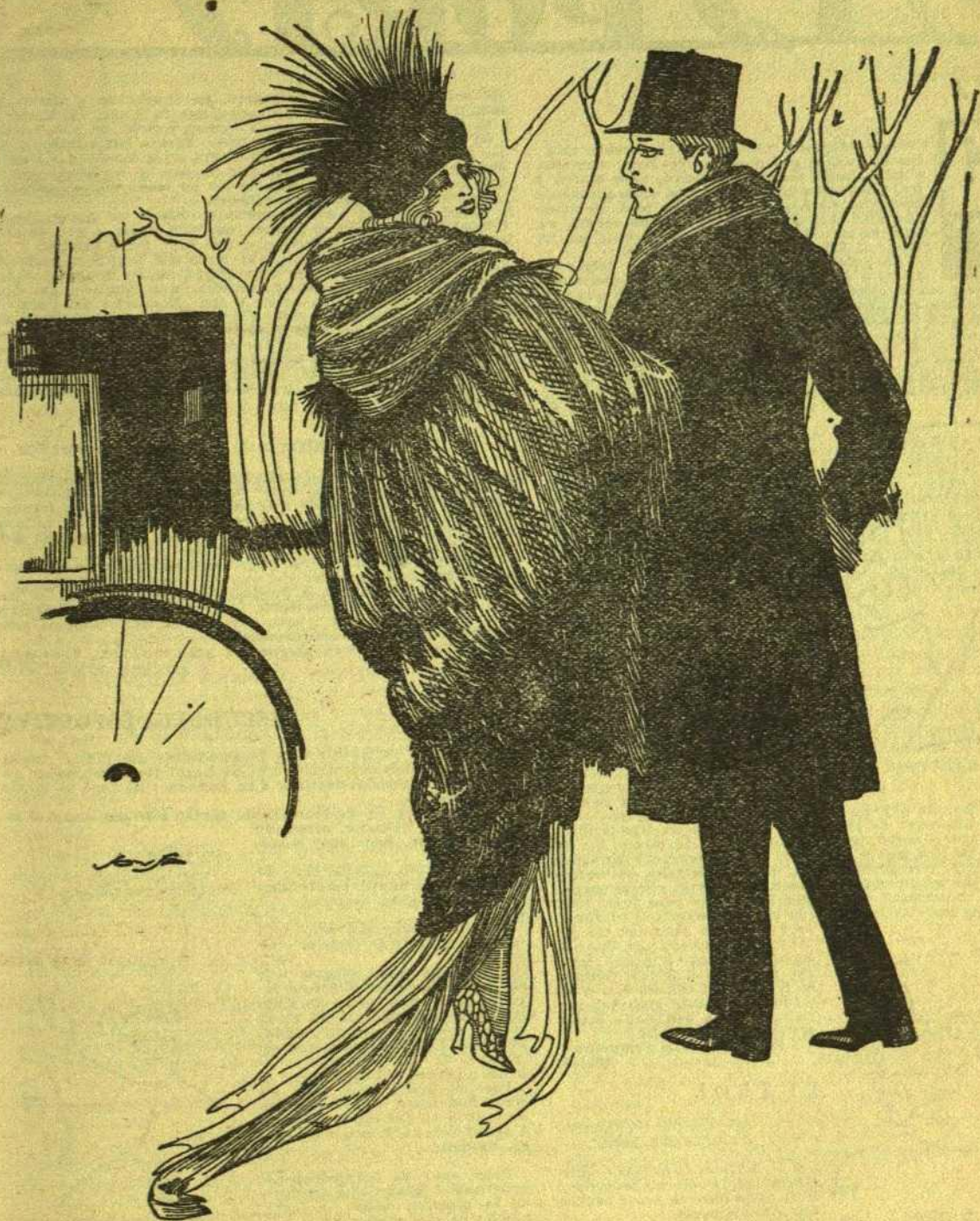

MISTERIOSO MISTERIO

Un renombrado pintor, cuyo nombre desconocemos, nos ha enviado esta estupenda obra de arte, de cuyo significado estamos a las cajas.

Le hemos escrito para que nos haga 5 de lo que significa. En tanto, lo publicamos, a ver si caen ustedes en lo que es.

La semana que viene ya en hablaremos un otro golpe.

—Ha vingut d'un pèl que no fos milionari.
—Ros, o moreno?

ESPORTS

BOXA

H a vist coses grans, molt grans, en aquesta vida; fins he vist al grandíol Larruy sense vidrieres i amb aquell cabesal de cuir, amb orelles i tot, que exposa quan s'estomaca amb aprenents de tierna edat, per a no fer-los mal. Ja veieu que això n'és de gran, oi?; doncs encara va ésser-ne més la festassa que en *Quanito* ens va donar al Fronton el darrer dimecres.

La gent s'hi deixava caure amb cotxes de motor i de cavalls, despertadors d'aquells que ara en diuen motos, caminant, a peu, i fins xiulant. El que més i el que menys, va portar-hi una costella amb barret, perquè es conegui que de corridos n'hi ha fins d'esportius. Quedem, doncs, en què allò era més ple que la caixa de cabals d'aquesta casa.

Doncs anem al gra: en Vonna, *vonna* mà de mastagots va endossar al massís Molero; però com tota la raça d'aquest és d'Uralita, no es va deixar picar bé, i noil, envestia talment com si fos un miura entrenat.

L'eminentíssim «spiker», a qui tenim en estudi per una subvenció per lo molt que fa riure, declarà el combat nul.

En Villar fa un joc per taules, i abans que en Salvany pugui posar el mingo a *puesto*, li endinya un *crochet* que remata amb un treball de l'ombriço que el deixa més estirat que la corbata que me n'habilla en Bon en aquesta veïllada.

L'Ubach, amb tant geni com sempre i molta sang. De sang n'hi vessava fins pel nas i tot. Llèstima que l'ajuden a entrenar-se massa femelles i acabarà amb un carretó de manetes.

L'Alis no massa bé per lo que pot fer, però, vaja: no ens en podem queixar gaire tampoc.

En Gastoneito, malgrat haver buscat cargols al segon «round», la veu de son pare el féu revivre i encara va donar molta feina a l'Egrel, que és un francès que encara que n'hagin pagat car de

duana, em sembla que farà bon servei a les empreses.

Un bon picament de mans per saludar a en Blating-Siki, més negre que el carbó, però amb una capa de vernís, i a en Baker, que ja tira més a *piel roja*. Al començament ho veiem tot molt negre, i veritablement hi feia molta falta un llençol al darrera per a que es destaquessin. Després ja vàrem poguer anar-nos-hi acostumant i ens feien l'efecte de dues feres molt lletges que es barallaven dins de la gàbia. Ara, que si en Taixonera s'hagués recordat de posar-hi uns quants arbrets ben repartits, haurien pogut brincar amb més llibertat. Guanya en Siki, a qui trobem cap a les sis de la matinada amb una torradora i una bimba de cantó, sortint de ca la Petit.

I l'enhorabona a l'empresa.
OZZIE

FUTBOL

ANGLESOS, CATALANS
I QUELCOM MES :

A LA PLACA DE CATALUNYA.—Quin rebombori de cotxes i tramvies! Hom resta astorat, sense pendre cap determinació.

Els tramvies que van al fútbol passant pel carrer d'Aribau, plens fins l'estrep, no permeten donar temps a perdre i és qüestió de *penjar-se* al primer que passi. Un servidor, que té la sort de no ésser gaire grasset, fins logra fàcilment seure entre mig de dues senyores que, pels seus davanters, abans d'hora penso ja amb el partit. Res: que em sento mig centre.

AL CAMP DEL «BARCELONA».—Els «Civils» i una selecció bastant regular de nois d'en Gamper, estan front a front. El caio d'en Torrents maneja el xiulet i el partit comença.

UN PARTIT QUE NO AGRADA.—Amunt i avall, endavant i endarrera,

joc a la dreta i joc a l'esquerra, en Sancho no n'encerta ni una, i encara menys en Gularons, que fa d'ala; en Martínez i en Gràcia, d'aquella manera: l'Arnet, pobre!, no toca bímbea, i en Martínez-Sagi esperant un *pase*, encara que sia per a pujar als cavallits. Sort d'en Bruguera i els defenses, o si no... els anglesos, que, al contrari dels nostres, hi tenen més traça, dels dos tantos lograts abans de què en fessin cap els de casa, n'haurien seguit més d'una dotzena.

Quan el partit s'anava acabant, encara va haver d'ésser l'Arnet qui marqués el primer gol blau-grana, i poc després en Gràcia, fiant la cullerada, dic, el *tupi*, logrà l'empat.

LA COLLA DEL «PANAL».—Avui mereixen capítol a part els membres que componen la més antiga de les *penyes* i *colles* futbolístiques. Volen creure, senyors, que l'andició del diumenge a la tarda es va sentir a can «Espanyol» del Paral·lel i va deixar apagats els crits que en «Baixant de la Font del Gat» fan els satèl·lits d'en Tormo?

O, si no, que ho digui en Torrents, el qual, demés de la xaranga consabuda, si no arriba a ésser l'orden públic i una colla de caps ben posats, hauria rebut algun parell de cops mal posats!! Tot perquè aquest no va volguer... donar-los-hi un penal.

LA GRAN NOTICIA!!!: ESPANYA, 4 — FRANÇA, 0

Upa! Ansia, Manela! Ja són gols, ja, quatre... Reira de bet! I doncs, que com ha anat? Segons els *partes*, l'Alcàntara fou autor del primer gol; i al xutar el tercer, fins va foradar la xarxa. En Vallana també va voler ser-hi i també en va ficar un. En Sami va col·laborar amb un altre... I res: que els nostres veïns van quedar, al fi, convençuts.

Crec que en Zamora va estar senzillament immens, i tots en general van agradar.

La nit del diumenge, a Burdeos em consta que van fer honor als bons costums papitescs, i per tota la població es parlava de la *camelòncia* i bona astrugància *des espagnols* amb son bell tractar amb les francesetes.

Van haver-hi hures, xampany i gran mullader. Visqui!

AQUELL QUE HI FOU

ESCUDELLA ESPORTIVA

L'estada a Guipúscoa dels representants del fútbol català, ha marcat força expectació, i hi ha hagut força rebombori on s'ha sentit el serollós caminar d'en Zamora i els cops de talons d'en Samitier.

En els cafès, en els teatres, pel carrer i en els camps d'esport de Sant Sebastià, arreu, de tant en tant, hom sent exclamar:

—Guaitau (en castellà, eh?; no els enlleim); aquell ample d'espatlles és el gran Zamora...

O bé:
—Malgrat ésser tan rató, n'hi ha un rato llarg de jugador amb en Sami...

I quan es veuen plegats tots els jugadors de les diferents regions espanyoles (això de diferents no ho diguen, si no volem rebre, a cap madrileny, andalus, etc.), invariablement s'ha de sentir:

—Sí; però, i l'Alcàntara?... Però el nostre punt filipi ha sigut bon noi, i crec que fins amb auto va fer cap a la terra d'aquell bon xarel·lo que en diuen Burdeos.

Heu's aquí els boxejadors negres Siki i Baker, que semblen de la mateixa pasta... i carai, que jo he vist el contrari!

Després del combat del dimecres, l'un va a rendir cult a l'art filharmònic de cà la Madam.

L'altre, suposem que ben dormit i ben manducat, ens el trobem l'endemà, a l'hora que el nostre senyor Esteve pren cafè, passejant per davant de «El Siglo», amb gorra de «bien», ben planxat i retocant-se el llacet de la corbata en els miralls dels aparadors de can Conde.

L'un entén, o bé practica, la corridologia mercantil; l'altre, el murri, o la cuenta va a la pesquisa d'algun pinzellat d'aquells que a nosaltres ens fan tornar negres... i com que en Baker ja ho és... deu fer ús de l'aventatge que ens porta.

C. W. HARBIDGE

E. D. BEES

CLEMENT JONES

TEATRES I MUSIC-HALLS

XAFARDERIES TEATRALS

ALTRE dia surto de casa i veig que els tramoiistes de les altures havien penjat la decoració de «La Tempestad», i talment semblava que s'anés a començar la representació de la popular lluna lírica en el teatre de la Naturalesa.

Jo, sospitant que hi podia haver mullader, vaig fer mutis per la lateral esquerra (passava per la Rambla en direcció a Colom) i em vaig ficar al «Poliorama», vulgarment conegut per el coquetón o per la bombonera. La fama de coquetón, crec que la hi ha donada en Juárez amb les seves volubilitats amoroses, i lo de bombonera deu ésser perquè, fillets meus, hi ha cada bombó en aquella platea, que hom començaria a llepar i deixaria petit a en Moraguetas.

Allí vaig enterar-me per un porter, de què el benefici d'en Parreño havia sigut un èxit sorollós, amb l'assistència del bo i millor del món femení. El porter em deia:

—Es veia cada senyorassa, que no hi havia per on agafar-les!

—Pau!—vaig fer-li.—Tot el que tenen les senyores ho és per agafar-s'hi.

També va dir-me que es prepara l'estrena de «Los pollos bien», i que per aquest motiu totes les polles s'estar-rufen.

Mentre parlàvem, al carrer hi va haver canvi de programa, i en lloc de «La Tempestad» van preparar el decorat d'aquella comèdia que en diuen «Sol de la tarde», i que quan en van regalar un exemplar a en Pedro Luis de Gálvez, va dir:

—¿«Sol de la tarde»? *Café de la noche*.—I es va pulir l'exemplar.

Vaig tornar a la Rambla i, xano-xano, vaig anar a parar a la «Bolsa» de la mandra, o sia davant del «Liceu», fàbrica de bolsos i de bolas de totes menes.

Va ésser allí on van donar-me la notícia que, mercès a la diligència reporteril d'un servidor de vostès, publica primer el PAPITU que el *New York Herald*. Vegin si té importància.

En Jaumet Borràs ha posat una fàbrica de panyos a Sabadell.

Consti que és veritat, i que ho ha fet perquè quan fa comèdia no li hagin de donar panyo.

Van dir-me també que l'acreditat fabricant de Terrassa don Alfons Sala vol dedicar-se al teatre i que pensa debutar amb el «Traidor, inconfeso y mártir»; però em sembla que això és bola.

I cap al Paral·lel falta gent!

Lo primer que em va cridar l'atenció fou lo molt endavant que es troba el «Teatro Nuevo». Ja està de vuit mesos! Això vol dir que, si no hi ha cap entrebanc, el mes que ve ja el podrem batejar.

Al «Victòria» tenen un altre terremoto que es diu Mai-nou, que fa tronar i ploure amb «La Dogaresa». Diuen que té una veu potent i grossa; que la té més grossa que en Titta Rufo.

Pel «Còmic» segueixen explotant «La cortesana de Omán»—que és la Bañuls—i que dona lloc a la presentació d'un harem que fa rodar el cap.

Totes les senyores de la companyia estan entusiasma-des amb la música d'aquesta obra. A la Bañuls, que és una romancera, li agrada la romança; a l'Agnès Garcia li agrada el toc, el toc d'oració, i a la Mercedes, aquella ballarina que no es treu l'abric d'astracan ni per dormir, lo que més li agrada és la introducció.

Finalment, ja de retorn cap al centre, topem amb en Santpere i ens diu:

—Què hi ha, pisanço?

—Ja ho pots veure... Rodant la sínia. I vosaltres, com va la «Font del Gat»?

—Noi, cada dia ens raja més. I creu que no és fluix l'èxit que hem tingut.

—Si us va rajant, i no és fluix, ja està bé.

—Adéu, pisanço.

—Apa, alantia!

L'HOMME DE LA CONXA

MUSIC-HALLS

A fresqueta que s'ha tornat a girar ha revifat encara més que la primavera als music-halls.

El music-hall és un espectacle tan ben trobat, que s'anima tant per la força de la primavera—que motiva una major circulació de les sangs,—com per la influència del fred. Si és per la primavera, el client va al music-hall en busca d'una cosa que no té. Sent una necessitat fisiològica i no té altre remei que anar a provar fortuna, aconsellat pels celebres metges, que en amor són les floristes i *regisseurs*, els quals donen al malalt el remei, o la *Remei*—la Remedios; i qui diu Remedios, diu Glòria, o Agua Plateada, o Unamunillo, etc.—Si és pel fred, el client va al music-hall en busca de l'escalf que dona l'espectacle. Decididament és un *cuento* ben trobat el *cuento* del music-hall, que té per finalitat el *cuento* tant si fa fred com si fa calor.

Per haver fet fred, hi havia l'altre dia a l'«Alcázar» una gentada que feia por escoltant i aplaudint a la Nita Cora, que és una de les que cura.

I també hi havia gent a l'«Edèn» i al «Palace» i al «Folies» i al «Royal» i a tot arreu. Semblava que ho donguessin. I cregueu que no ho donaven: ho deixaven, i encara pagant, i no totes.

Al «Palace» hi ha un ballari que es diu Van Duren—i què s'ha de dir!—*Bueno*; doncs aquest xicot ha sigut més discutit que el monument d'en Pitarrà: «Que si té les cames massa groixudes; que si els braços massa llargs; que si ja m'agrada, però és massa blanc de pell...» Ai la Mare de Déu, i que ens va deixar prim! Això ho sentireu a discutir a senyors que són registradors de la propietat i a obrers que són lampistes o ebenistes, etc. Ves si no té raó aquell que deia que aquesta Barcelona és una Sodoma! Ara m'explico per què han tingut d'engrandir el quiosc-orinador de davant del «Principals». Mau!!

S'anuncien debuts per al primer de maig. Ja els en direm alguna coseta la setmana que anirà entrant de mica en mica.

UN MALALT INCURABLE

EIA la mar de temps que el poca-solta d'en Xancó no es deixava veure en palla ni en pols.

No fa gaires dies, vaig ensopegarlo al carrer del Carme, al punt que sortia dels *Degotalls*.

—Tu, sempre el mateix—vaig dir-li, de bones a primeres.

—Què vols fer-hi! Com diu la gent: val més ací, que a cà l'apotecari.

—De què ve que t'hagis eclipsat?

—Es que he tornat a viure al Poble Sec.

—I de salut, vas millor?

—Mitja figa, mig raïm. Cabalment, fa una dotzena de dies que, havent-me reprès més fort aquesta mena de malestar que no em deixa, vaig anar a veure el metge. Va dir-me: «Ha de reposar.» «Reposar? Si fa una pila d'anys que no m'ocupo en altra cosa!» «Reposar i respirar l'aire de les muntanyes.» Tot plegat, deu pessetes. Pago, saludo i me'n vaig. De l'aire de les muntanyes no n'he dubtat mai. El que passa és que no es ven a les farmàcies i centres d'específics. Que no es troba sinó en comptats indrets de la ciutat, al que cal anar expressament, car és una casualitat que t'arregleuin prop de casa.

—No t'entenc.

—Es senzill. Agafa una «Guia de Barcelona». Es lo primer que va acudir-se'm en sortir de la consulta. El carrer de «Maladetta», per exemple, s'escau a la barriada de Santa Eulàlia. El de Sant «Llorenç de Munt», a la Travessera de Gràcia. El dels «Pirineus», a la Barceloneta. El de «Matagalls», a Sant Andreu. El de «Montserrat», a l'extrem contrari. El de «Núria», a Sant Martí, i així successivament.

—Li daria la darrera gota de la meua sang, Marieta.
—Me'n sobra, Lluïset...

—Repeteix que no entenc pilota de ço que dius.

—Deixa'm acabar d'explicar. En virtut de lo ordenat pel metge, he anat repetides vegades als carrers susdits, i als de «Ribes», «Viladrau», «Olot», «Puigcerdà», «Sant Pere Màrtir», «Garraf», etc., que cauen tots a la quinta forca. No cal que et digui que faig estació en totes les tasques. Altrament, no hi hauria cos que resistís semblant romiatge a través de Catalunya. Doncs, bé; baldament el sacrifici aconpleert, tant tenia, tant tinc. La meua salut segueix a tres quarts de quinze.

—Et cal mirar de no encaparrar-te.

—Per si, per no, he tornat a veure el matasans. Li he declarat que l'aire de les muntanyes m'ha fet l'efecte d'un cataplasme al llombrigo. Que sóc on era, i que les punxades, el cansanci, la migranya, no m'abandonen. «Ve tot de la manca d'arbres», m'ha afermat el metge. En dir-li l'aire de les muntanyes, vaig oblidar afegir la flaire de la vegetació. Tot plegat, deu pessetes més. Pago, saludo altre cop, i al carrer s'ha dit. I saps què he fet? Córrer altra vegada la ciutat d'una punta a l'altra. Del carrer del «Pi» al de la «Farigola». D'aquest al d'«Alzina». I al del «Llorer», i al de la «Figuereta», i al de les «Flors», i al dels «Garrofers», i al del «Castanyer»; demana! T'asseguro que de la meua banda he posat ço que he pogut i un xic més, per a sadollar-me de l'aire de les arbrades.

—Xancó, ets un gran home!

—Hi arribaria, si aconseguís posar-me bo. D'aquí, el que et prego: que si t'acut un sistema per a curar-me, me l'indiquis tot seguit, per tal de què no sigui el Kneipp. L'aigua fa reguerots.

EL PODER DEL COSTUM

N Pepet, l'únic dependent de la botiga del senyor Tonet, tenia el costum, quan volia ponderar una cosa, de dir que era de... dallonses de mico.

Un dia una senyora va entrar a la botiga demanant pell de mico, i en Pepet li va ensenyar lo que tenia.

La senyora trobava totes les qualitats senzilles, i el dependent del senyor Tonet, un xic empipat, li va ensenyar una nova peça, demanant-la-hi molt més cara per a veure si li agradava, sabut allò de què lo car sempre agrada més.

—Aquesta m'agrada—va dir-li la senyora.

I en Pepet, abandonant-se al seu costum, digué en to de convicció:

—Es que aquesta pell, senyora, és de c... de mico.

LA VETLLA A LA TORRE

Aquella nit, a la torre, els convidats s'avorrien. L'Enriquet, un nen de sis anys, va voler quedar-se amb els grans, i escoltava, amb gran atenció, els contes que contaven els contertulis.

—Jo també en sé un, de conte!—digué el menut.

—Sí? Conta'li!

—Escoltin. «Aquest mes tinc una falta.»

I no digué res més.

—I què més?

—Res més.

—Això no és cap conte!

—No? Vaja si ho és! Aquest matí el papà ha trobat la minyona a l'escala i ella li ha dit: «Aquest mes tinc una falta...» I el papà li ha respost: «Això és un cuento, noia!» Ho és, o no ho és?

(De Sans Gène.)

—Va molt bé el fox-trot per a conèixer pam a pam a una dona.

(De Le Rire.)

LA MODEL

El pintor.—I ara, Maria! Per què no et treus les mitges? Com vols que pinti una Venus amb mitges?

La model.—Es que la mamà no vol que posi tota nua...
(De Le Rire.)

—Qui deu ésser?

—No la coneixes? Es ta muller.

(De Le Journal Amusant.)

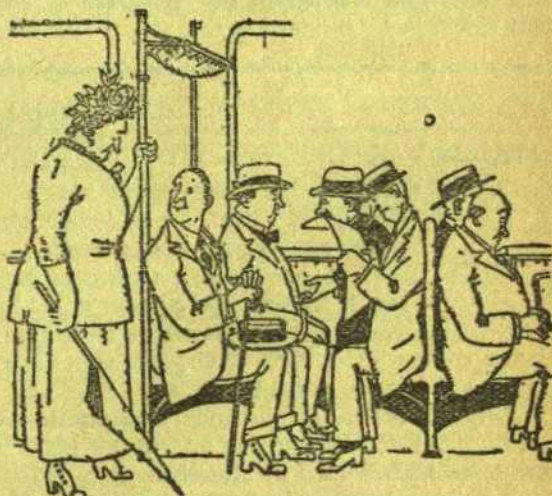
LA MINYONA I EL SOLDAT

L'escena, en una habitació petita de fonda barata. Ella es vesteix apressadament. Ell s'abotona la guerrera.

—Fins diumenge que ve, oi, rata?—fa ell.

—Sí. Però si estàs de servei i no poguessis venir, no cal que m'escriguis. Pots estalviar-te el segell. Valdrà més que m'enviis un company a dir-m'ho...

(De Die Bombe, de Viena.)

—Avui els homes són molt poc atents amb les dones!
—De què es queixa? Que no li parlo amb el cap descobert?

(De Le Rire.)

LA RASPA INDISCRETA

El senyor acaba d'arribar de viatge i està en sa cambra, abraçant a sa muller, que, tota tremolosa—per la sorpresa, sens dubte,—l'ha rebut en camisa, puix s'havia ficat al llit dejorn.

Truquen a la porta de la cambra.

—Qui hi ha?

—Sóc jo, la minyona.

—Què vol?

—Res. Que la portera ha pujat a avisar que al balcó hi ha un home en camisa!

(De *Le Journal Amusant*.)

—Sis dotzenes d'ostres! Quina gana!

—Es que la mamà en ven, sap?, i jo sóc molt bona filla.

(De *Sans Gêne*.)

MISANTROPIA BRITANICA

Veu's aquí alguns pensaments d'un desenganyat anglès:

«L'amor és cec, menys quan hi ha diners a la vista.»

«La dona comença per no prometre res i acaba per donar-ho tot. L'home comença per prometre-ho tot i acaba per no donar res.»

«Per certa gent la veritat té tant valor, que no s'atreveix a gastar-la.»

L'AVENÇ

EIA pocs dies que havia vingut de França el Tano, amic del Cisquet, home observador i barrilaire.

Així que es van trobar es posaren a discutir dels avenços de l'estranger, demostrant el Tano que la França estava molt més avançada que l'Espanya, i per demostrar-ho li digué:

—Tens de saber, infeliç, que una planta com la tomaquera allà arriba fins un cinquè pis, i les pebroteres t'arribarien al clatell.

—Bé, bé—respongué el Cisquet:—això no té pas res d'estrany, perquè si tu vas a l'hort de càl Nasi, hi trobaràs un naps que t'arribaran al cul.

*** D'un anunci d'un diari madrileny:

«Mujer joven, para trabajo fácil, de noche, se necesita. Discreción absoluta. Etc.»

Ja els dic jo que corre una barra!

*** Hi ha un senyor a Barcelona, molt popular per son nas, que té la ceba d'empaitar casades, i a cada una que fa, li dona cent pessetes a la primera entrevista, encara que tot es redueixi a «aixarop de bec».

La nova ha corregut, i més d'un lloro, passant per recatada casadeta, tot passejant per la Diagonal, o bé a la sortida de Pompeia, s'ha embutxacat les cent pàfies, ruborosa i avergonyida. No val a badar!

*** El *Liberal*, de Madrid, tractant de la «cogida» d'en Varelito ens parla d'una gran «hemorragia de sangre».

Lo fumut seria que fos de cervesa!

*** Demanen padrina de guerra els soldats:

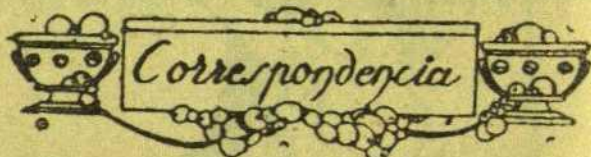
Josep Homs, Pere Letosa, Narcís Peña, del Parc d'Automòbils d'enginyers, de Melilla.

Joan Sisquella, Adrià Plana, Joaquim Muñoz, Carles Figueras, Geroni Quintana, Francesc Peret, de la Tercera Esquadreta d'Aviació Militar, de Larache.

Josep Santamaria y Josep Solé, del Batalló Expedicionari de Galícia número 19, a Dar Drius.

Manel Oriol, de la M. O. Aviació Militar, Esquadreta Expedicionària, a Nador.

Hi haurà entre les nostres xamoses llegidores qui es compaïxeixi d'aquests xicots i els faci més suportable la campanya?

Mussol: No està mal. S'aprofitarà.—K. Guetes: No ens agrada gens.—Podrit de fresc: Posi's tranquil.—Un ex-frare: Quia peccat més gros!—Milia: Ja en teníem notícies.—L. Ural: Anirà si Déu ho vol.—Gonococus: I un rave! Al cove!—Rei de la pèveria: Psè! No mata!—Xutti: Si no fos tan poca-solta!—Meuca de luxe: Romanços, ara?—A. Marramau: N'aprofitem un parell. No podem fer més.—D. Joan: Psè! Veurem! No li assegurem res.—Corrons Roscats: No ens ho acabem d'empaesar.—Pitus: I com l'enyorem!!!—Costa: Anirà, si no surt cap extreballanc.—Joliver: Entren en cartera.—Bernat: Potser si que ho farem servir.—J. P. de G.: Potser ben arreglat.—Una nixalíptica: No! Es massa cotxino!—El corruptor de menors: Fa dues setmanes que es va publicar, però en prosa. Badem!—Micus: No farem res. Es d'un ensopiment masclé.—I. G.: Que no ho veu, sant cristià, que publicar això és fer oposicions a l'estarot?—Un de Lloret: Ja està d'ullera, ja, vostè! Es veu que té molt poca trenacolla!—Zita: N'aprofitarem un i gràcies. No dona per més el negoci.—Pura, Casta i Virginia: Potser si, potser no. Es allò, sap?—Maramacus: Això és camelo pur. Xequi-la.—Rei del valor: Ja se'n necessita, ja, de valor, per a ser-trinos amb tal mandanga!—Nyec: Anirà el ninot. Vostè, amb paciència i saliva, acabarà per xafar-ho com un home.—P. Peta: No, maca, no. No estem per brocs.—Brèquil: Passe!—Bacleta: Uua, que vol dir pernil!

En queden un reguitzell

TALLERS GRAFICS COSTA, COMTE DE L'ASALTO, 45. BARCELONA.

VIAS URINARIAS IMPUREZAS DE LA SANGRE DEBILIDAD NERVIOSA

BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE
DICHAS ENFERMEDADES, GRACIAS
AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIEN-
TO DE LOS

MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médi-
cos que los conocen y merecen la absoluta confianza de to-
dos los que los han usado, pues unánimemente reconocen
que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante
mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resulta-
dos ínfimos o nulos, mediante los Medicamentos del Dr. Soivré
se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VIAS URINARIAS:

Hematuria (purgaciones) en todas sus manifestaciones,
necrosis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar, etc., del
hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis,
necrosis, flujo, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes
que sean, se curan pronto y radicalmente con los Cápsulas
del Dr. Soivré. Los enfermos se curan por sí solos, sin inye-
ciones, lavados y aplicación de sondas y bujías, etc., tan
peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico,
y nadie se entera de su enfermedad. — VENTA, 6 PASTELAS CAJA.

IMPUREZAS DE LA SANGRE:

Sifilis (avarosis), escomas, herpes, úlceras varicosas (lagas
de las piernas), erupciones escrofulosas, eritemas soná, urti-
carias, etc., enfermedades que tienen por causa humores,
vicios e infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes
que sean, se curan pronto y radicalmente con las Píldoras
Purificadoras del Dr. Soivré, que son la medicación depu-
radora ideal y perfecta porque actúan regenerando la sangre,
la renuevan, aumentan todas las energías del organismo
y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las
úlceras, lagas, granos, forúnculos, supuración de las mu-
cosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., que-
rando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y
copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado.
VENTA, 6 PASTELAS CAJA.

DEBILIDAD NERVIOSA:

Impotencia (falta de vigor sexual), poluciones nocturnas,
spermatorreas (pérdidas seminales), cansancio mental, pér-
dida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad mus-
cular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos
nerviosos de la mujer y todas las manifestaciones de la
Neurastenia, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes
que sean, se curan pronto y radicalmente con las Gá-
sulas Potenciadoras del Dr. Soivré. — Más que un medicamento,
son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sis-
tema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la
juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para
recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar
hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor
sexual propio de la edad. — VENTA, 6 PASTELAS CAJA.

Agente exclusivo: Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.,
Montaña, 81, Barcelona. — VENTA: Segalá, Rambla de las
Flores, 14; Farmacia Gelart, Princesa, 7, y principales far-
macias de España, Portugal y América.

TISANA PUIG (Antiblenorrágica)

Tratamiento eficaz para la total curación en pocos días
de la BLENORRAGIA (purgaciones) y demás dolencias
del aparato genito-urinario. VENTA: Dr. Ferrer-
Segalá, Farmacia de la Cruz, «Salus», Viuda de Al-
faro, Francisco Puig, y demás Farmacias. Barcelona.

CLÍNICA L. B. SALIETTI

RONDA DE SANT PAU, NÚM. 2, 1.ª, 1.ª
Solament per a persones de posició i compromís. —
Tractaments de lo més modern. — Hores de visita:
de 7 a 9 del vespre.

COLLOS OSSA. Para la curación radical y en pocos días de la BLENORRAGIA
(purgación) y toda clase de infecciones en las Vías Urinarias, por
agudas y crónicas que sean, calmando a las primeras tomas, por su acción anestésica, toda clase
de inflamaciones e irritaciones producidas por la uretritis.

En venta: S. Viladot, Rambla Cataluña, 54; Salas, Fontanella, 7; Dr. Ferrer, Rambla del Centro, 87. Preparados por
el Dr. S. Miró, Plaza Comercial, 3, Farmacia.

CONSULTORI POLICLINIC

ARIBAU, 30, PRAL. - De 11 a 1 i de 6 a 8
SIFILIS - VENERI - PELL - IMPOTENCIA
Aplicació econòmica del 606 i 914
Abonaments setmanals, 5 pessetes

SULFURETO CABALLERO

PRODUCTE PATENTAT CONTRA LA SARNA (RONYA)
Sense dany fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts.
Desconfeu sempre de les imitacions. - Comte de l'As-
salt, número 86, Barcelona, i Centres d'Espeífics.

CALCETINES REFORZADOS

LEGÍTIMO NEVERRIP (fabricación alemana)
Mata-cabras RAPID. La ruina de los pastores. A la
primera vegada, R. I. P.-LA MUNDIAL. Fanalor, 6.

C
I
C
L
O
S

S
A
N
R
O
M
À

EL FLUJO BLANCO

ENFERMEDADES DE LA MATRIZ

SE CURAN CON LAS

IRRIGACIONES DEL DR. VALLEY

VENTA EN FARMACIAS Y DROGUERIAS

ROYAL KIT

GRAND STOMACH BLANC

OLOR DE MODA

DISTIBBERIES ARGENTI — BARCELONA

TALLERES DE FOTOGRAFIA "ARRAUT"

BUENSUCESO, 7, 1.º. — BARCELONA
Trabajos de laboratorio para aficionados. Revelar,
copiar y ampliar toda clase de fotografías. Reforzar
y rebajar negativos. Coloración de positivos en papel
o cristal por medio de virajes. Positivos esteoscópicos
en negro y sepia (alpha).

PELL - SIFILIS - VENERI

Institut Uro-Dèrmic del doctor MONTANA
Especialista dels Hospitals de París i del de la
Santa Creu. — SANT PAU, 28, PRINCIPAL, 2.ª

—Vagi, vagi a cridar al meu fill. En quant entra vostè, se m'aixeca tot seguit...

A.T.